

доларчета, това сж 500 златни левчета. Всѣки златенъ левъ на българска валута е 30 лв.; значи 15,000 лева горѣ — долу на седмица. Какъ мислите, не биха ли говорили краснорѣчиво тия проповѣдници, като взематъ 15,000 лв. Съ какво въодушевление биха говорили! Като взиматъ 15,000 лв. всѣка седмица, за мѣсецъ правятъ 60,000 лв. въ една година колко ще станатъ? — Близо 600—700,000 лв. Да, но споредъ мене това не е култура. Това е натрупване на материалъ. Всѣко едно желание въ мене за пари носи друга проказа въ себе си. Въ онѣзи благородни нишки на моя мозъкъ става вече едно натрупване. Азъ отварямъ вече прозорцитѣ на моята душа, и тамъ се натрупва единъ тънъкъ пластъ отъ една материя много финна, но много отровна и врѣдна за този свѣтъ. Знаете ли колко е тънъкъ този пластъ? Той по дебелина съставлява една десетомиллиардна частица отъ милиметъра. Толкова е тънъкъ този слой, съ микроскопъ не може да го видите. Но като се натрупа тази материя, тя вече създава едно недоволство. Напримѣръ, ако азъ погребя единъ човѣкъ, безразлично, дали съмъ светия или грѣшникъ, и му взема 100 лева за молитвитѣ, като се върна у дома, всичкото благородство отъ мене ще изчезне. Не само това, но нѣкои казватъ: хората трѣбва да ни видятъ, като се молимъ. Не, хората не трѣбва да те знаятъ, не трѣбва да те виждатъ, като се молишь. Отъ това гледище, свѣтътъ не трѣбва да знае, когато се молимъ. Съврѣмениятъ свѣтъ разбира само езикътъ на мотиката. Щомъ вземешъ мотиката и отидешъ съ нея на нивата, ще те питатъ: какво правишь? — Коная. Много добрѣ правишь.